

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายสุพจน์ ไข่มุกด์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๑/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๒๗/๒๕๕๑

วันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๒๒ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๓ หรือไม่

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย เป็นผู้ให้คำยินยอมแก่จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่สมรสในการเสนอราคาประมูลซื้อที่ดิน ทำสัญญาจะซื้อขาย และทำสัญญาซื้อขายที่ดิน โฉนดเลขที่ ๒๒๕๘ ๒๒๕๙, ๒๓๐๐ และ ๒๓๐๑ แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ ๓๓-๐-๗๘.๕ ไร่ จำนวนเงิน ๗๗๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่รอการขายของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ จากการปรับลดราคาในช่วงที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และมีการปรับเพิ่มราคาประเมินที่ดินหลังจากที่จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาซื้อขายที่ดินกับกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ อันเป็นการเข้าไปมีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นเนื่องด้วยกิจการนั้น และเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่กำกับ หรือดูแลการบริหารกิจการของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ในการยินยอมให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่สมรสเข้าทำสัญญาซื้อขายที่ดินของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐในช่วงปรับลดราคา เพื่อหวังผลประโยชน์ในการปรับราคาที่ดินเพิ่มขึ้น เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ หรือผู้หนึ่งผู้ใด หรือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นคู่สมรสของจำเลยที่ ๑ ได้เข้าไปเสนอราคาประมูลซื้อที่ดินดังกล่าวข้างต้น

กับกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ โดยจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สมรสให้ความยินยอมในการทำนิติกรรมดังกล่าว เป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงาน ตามกฎหมาย มีหน้าที่จัดการหรือดูแลกิจการใด เข้ามีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น เนื่องด้วยกิจการนั้น และสนับสนุนเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ หรือผู้หนึ่งผู้ใด หรือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยทุจริต

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๓ มีเจตนารมณ์เพื่อประกันเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ที่รับรองว่าการจำกัดเสรีภาพการประกอบอาชีพ จะกระทำมิได้ แต่บทบัญญัติดังกล่าวมิใช่เป็นบทบังคับโดยเด็ดขาด เนื่องจากการจำกัดเสรีภาพดังกล่าว กระทำได้ ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขในวรรคสอง “...เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะ ...” ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๔ มีโทษตามมาตรา ๑๒๒ โดยมาตรา ๑๐๐ (๑) ดังกล่าวเป็นกฎหมายเฉพาะมีวัตถุประสงค์เพื่อห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นคู่สัญญาหรือมีส่วนได้เสีย ในสัญญาที่ทำกับหน่วยงานของรัฐที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีอำนาจกำกับ ดูแล ควบคุม ตรวจสอบ หรือดำเนินคดี โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐตำแหน่งใดที่ต้องห้ามมิให้ ดำเนินการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ข้อห้ามดังกล่าวให้ใช้บังคับกับคู่สมรสของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นด้วย ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ รัฐธรรมนูญปัจจุบัน และบทบัญญัติดังกล่าวไม่มีส่วนใดขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญที่ผู้ร้องอ้างประกอบ ตามมาตรา ๒๖ กลุ่มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มาตรา ๒๗ เป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของ ชนชาวไทย มาตรา ๒๘ กำหนดให้บุคคล รวมทั้งนิติบุคคล คณะบุคคลหรือชุมชนที่บทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญนี้รับรอง ต้องมีหน้าที่ให้ความเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ ฯ มาตรา ๒๙ กำหนดเงื่อนไขการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ฯ มาตรา ๓๕ เพื่อคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญา ฯ แต่อย่างไร

พิจาระห์แล้ว จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๒๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๔๓

นายสุพจน์ ไข่มุกด์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ